

ΔΙΕΘΝΕΣ BEST SELLER

Μια γυναίκα ρισκάρει τα πάντα για να βρει
τον άντρα που καθόρισε το παρελθόν της και απειλεί
να κλέψει το μέλλον της: τον πατέρα της...

Η ΚΟΡΦΗ

ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
KAREN DIONNE

ΚΑΛΙΜΑΧΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η γονιμότητα οδηγεί στην πτώση μας· κατά την άνοδο της επόμενης γενιάς η προηγούμενη έχει υπερβεί το ζηνίθ της. Οι απόγονοί μας γίνονται οι πιο επικίνδυνοι εχθροί μας, απέναντι στους οποίους είμαστε απροετοίμαστοι. Θα επιζήσουν και θα πάρουν την ισχύ από τα αποδυναμωμένα μας χέρια.

—ΚΑΡΛ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΓΙΟΥΝΓΚ

Από τη φωλιά του, ψηλά στη στέγη του κάστρου του Βίκινγκ, ο πελαργός έβλεπε μια λιμνούλα, και ανάμεσα στις καλάμιές και στην πράσινη όχθη τον κορμό μιας σκλήθρας. Πάνω στο δέντρο είχαν καθίσει τρεις κύκνοι, χτυπούσαν τα φτερά τους κοιτάζοντας γύρω τους.

Ο ένας κύκνος πέταξε το φτέρωμά του και ο πελαργός αναγνώρισε την πριγκίπισσα της Αιγύπτου. Εκεί κάθισε η πριγκίπισσα και το μόνο που σκέπαζε το σώμα της ήταν τα μακριά, μαύρα μαλλιά της. Ο πελαργός την άκουσε να λέει στις άλλες δύο να φυλάξουν με προσοχή το φτέρωμα του κύκνου, ενώ εκείνη θα βουτούσε στο νερό για να κόψει τα λουλούδια που νόμισε ότι είδε εκεί.

Οι άλλες κούνησαν το κεφάλι, μα πήραν το πουπουλένιο φόρεμα και πέταξαν μακριά με τα φτερά της πριγκίπισσας. «Βούτα τώρα!» φώναξαν. «Δεν θα ξαναπετάξεις ποτέ με τα φτερά του κύκνου, δεν θα δεις ποτέ ξανά την Αίγυπτο. Εδώ θα μείνεις για πάντα, στον βάλτο.» Και με τούτα τα λόγια μάδησαν το φτέρωμα του κύκνου σε χίλια κομμάτια. Τα πούπουλα σκορπίστηκαν σαν χιονονιφάδες και οι δύο δολερές πριγκίπισσες πέταξαν μακριά.

Η πριγκίπισσα ξέσπασε σε δάκρυα και δυνατά αναφιλητά. Τα δάκρυά της πότισαν τον κορμό της σκλήθρας, που δεν ήταν αληθινός κορμός μα ο ίδιος ο βασιλιάς του βάλτου, αυτός που ζει και βασιλεύει στα βαλτόνερα. Ο κορμός του δέντρου γύρισε από την άλλη και δεν ήταν πια δέντρο· μακριά, γλοιώδη κλαδιά βγήκαν και απλώθηκαν σαν χέρια.

Το κακόμοιρο παιδί τρόμαξε πολύ κι έκανε να φύγει. Πήγε να διασχίσει το πρασινωπό, λασπώδες έδαφος, μα βυθίστηκε γρήγορα και ο κορμός της σκλήθρας βυθίστηκε μαζί της. Μεγάλες, μαύρες φυσαλίδες βγήκαν από τη λάσπη, κι ύστερα κάθε ίχνος της πριγκίπισσας χάθηκε.

ΧΑΝΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ
Η κόρη του βασιλιά του βάλτου

ΧΕΛΕΪΝΑ

Αν σας έλεγα το όνομα της μητέρας μου θα το θυμόσασταν αμέσως. Η μητέρα μου ήταν διάσημη παρόλο που ποτέ δεν το επιδίωξε. Κανένας δεν θα ήθελε να γίνει διάσημος κατ' αυτόν τον τρόπο. Τζέισι Ντούγκαρντ, Αμάντα Μπέρι, Ελίζαμπεθ Σμαρτ –μιλάμε για κάτι ανάλογο, αν και η μητέρα μου δεν ήταν καμία από αυτές.

Θα θυμόσασταν το όνομα της μητέρας μου αν σας το έλεγα, και ύστερα θα αναρωτιόσασταν –όχι για πολύ, γιατί η εποχή που ο κόσμος νοιαζόταν για τη μητέρα μου ανήκει πια στο παρελθόν, όπως και η ίδια– πού να βρίσκεται τώρα. Αυτή δεν είχε αποκτήσει και μια κόρη την περίοδο της εξαφάνισής της; Και τι να απέγινε εκείνο το κοριτσάκι;

Θα μπορούσα να σας πω ότι ήμουν δώδεκα χρονών και η μητέρα μου είκοσι οκτώ όταν ξεφύγαμε από τον απαγωγέα της, ότι έζησα όλα αυτά τα χρόνια σ' ένα μέρος που οι εφημερίδες περιέγραφαν ως ένα εγκαταλειμμένο αγροτόσπιτο περιτριγυρισμένο από βάλτους, στο κέντρο της Άνω Χερσονήσου του Μίσιγκαν. Ότι, παρόλο που έμαθα να διαβάζω χάρη σε μια στοίβα περιοδικά *National Geographic* από τη δεκαετία του

1950 και την κιτρινισμένη έκδοση μιας συλλογής ποιημάτων του Ρόμπερτ Φροστ, δεν πήγα ποτέ στο σχολείο, δεν έκανα ποτέ ποδήλατο, δεν ήξερα τι σημαίνει ηλεκτρικό ρεύμα και ύδρευση. Ότι οι μόνοι άνθρωποι με τους οποίους μίλησα αυτά τα δώδεκα χρόνια ήταν η μητέρα μου και ο πατέρας μου. Ότι δεν είχα αντιληφθεί πως ήμασταν αιχμάλωτες μέχρι τη στιγμή που δεν ήμασταν πια.

Θα μπορούσα να σας πω ότι η μητέρα μου έφυγε από τη ζωή πριν από δύο χρόνια και, παρότι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κάλυψαν τον θάνατό της, εσείς μάλλον δεν θα το προσέξατε, αφού πέθανε σε μια περίοδο γεμάτη με πιο σημαντικές ειδήσεις. Μπορώ να σας πω αυτά που δεν είπαν οι εφημερίδες: ότι δεν ξεπέρασε ποτέ τα χρόνια που έζησε αιχμάλωτη. Δεν ήταν μια όμορφη, ευφραδής, δυναμική αγωνίστρια υπέρ ιερού σκοπού. Δεν γράφτηκαν βιβλία για την άτολμη, συνεσταλμένη και καταρρακωμένη μητέρα μου, δεν μπήκε σε κανένα εξώφυλλο του περιοδικού *Time*. Η μητέρα μου μαράζωνε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, όπως μαραίνονται τα φύλλα της μαραντίας μετά την παγωνιά.

Δεν θα σας πω όμως το όνομα της μητέρας μου. Γιατί αυτή δεν είναι η δική της ιστορία. Είναι η δική μου.

1

Περίμενε εδώ», λέω στην τρίχρονη κόρη μου. Σκύβω μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του αγροτικού ψαχουλεύοντα ανάμεσα στο παιδικό κάθισμα και στην πόρτα του συνοδηγού για το πλαστικό ποτηράκι της με τον ζεστό πια χυμό πορτοκαλιού, που πέταξε νωρίτερα σε μια στιγμή εκνευρισμού. «Η μαμά θα γυρίσει αμέσως.»

Η Μαρί απλώνει το χέρι για να πάρει το ποτηράκι σαν το σκυλί του Παβλόφ. Σουφρώνει το κάτω χέιλος και τα μάτια της γεμίζουν δάκρυα. Καταλαβαίνω. Είναι κουρασμένη. Όπως κι εγώ.

«Αα-αα-αα», διαμαρτύρεται η Μαρί καθώς απομακρύνομαι. Τεντώνει την πλάτη και σπρώχνει τη ζώνη ασφαλείας λες και είναι ζουρλομανδύας.

«Μείνε εκεί, θα γυρίσω αμέσως.» Μισοκλείνω τα μάτια και της κουνάω το δάχτυλο για να καταλάβει ότι το εννοώ και ύστερα πηγαίνω στο πίσω μέρος του αγροτικού. Χαιρετάω τον νεαρό που στοιβάζει κούτες στον χώρο εκφόρτωσης στην πίσω είσοδο του Μάρκαμς -Τζέισον είναι νομίζω το όνομά του-

και κατεβάζω την πόρτα της καρότσας για να πάρω τα δύο πρώτα δικά μου κουτιά.

«Γεια σας, κυρία Πελτιέρ!» Ο Τζέισον ανταποδίδει τον χαιρετισμό κουνώντας το χέρι του με διπλάσιο ενθουσιασμό από μένα. Σηκώνω ξανά το χέρι μου και πατσίζουμε. Έχω εγκαταλείψει την προσπάθεια να τον πείσω να με λέει Χελείνα.

Μπαμ μπαμ μπαμ ακούγεται από το εσωτερικό του αγροτικού. Η Μαρί κοπανάνει το ποτηράκι με τον χυμό πάνω στο πλαίσιο του παραθύρου. Υποθέτω ότι είναι άδειο. Χτυπάω κι εγώ την παλάμη μου στην καρότσα ως απάντηση: *μπαμ μπαμ μπαμ*. Η Μαρί ξαφνιάζεται και γυρίζει απότομα το κεφάλι. Τα λεπτά μαλλάκια της μαστιγώνουν το πρόσωπό της σαν μετάξι καλαμποκιού. Της ρίχνω ένα αυστηρό βλέμμα, που μεταφράζεται «καλά θα κάνεις να σταματήσεις», και φορτώνω τις κούτες στον ώμο μου. Ο Στίβεν κι εγώ έχουμε και οι δύο καστανά μαλλιά και μάτια, όπως και η πεντάχρονη κόρη μας, η Άιρις, έτσι ο άντρας μου κοίταζε με έκπληξη αυτό το ξεχωριστό πλάσμα με τα χρυσαφένια μαλλιά, ώσπου του είπα ότι η μητέρα μου ήταν ξανθιά. Μόνο αυτό ξέρει.

Το Μάρκαμς είναι η προτελευταία από τις τέσσερις παραδόσεις που έχω να κάνω και το βασικό σημείο πώλησης των μαρμελάδων και των ζελέ μου, αν εξαιρέσουμε τις παραγγελίες που δέχομαι ονλάιν. Οι τουρίστες που ψωνίζουν σ' αυτό το μπακάλικο εκτιμούν το γεγονός ότι τα προϊόντα μου είναι τοπικά. Έχω ακούσει ότι πολλοί πελάτες αγοράζουν βαζάκια για δώρο ή σουβενίρ. Στα καπάκια βάζω στρογγυλά κομμάτια από ύφασμα γκιγκάν με χοντρό σπάγγο και χρώμα ανάλογο του περιεχομένου: κόκκινο για μαρμελάδα σμέουρο, μοβ για το μούρο αφροξυλιάς, μπλε για το μύρτιλο, πράσινο για ζελέ μύρτιλου με ψάθα, κίτρινο για την πικραλίδα, ροζ για το άγριο μήλο με κεράσι –πήρατε μια ιδέα. Προσωπικά τα βρίσκω γελοία, αλλά φαίνεται πως αρέσουν στον κόσμο. Και για να τα βγάλω πέρα σε μια περιοχή με τέτοια οικονομική ύφεση όπως η Άνω

Χερσόνησος, πρέπει να δώσω στον κόσμο αυτό που θέλει. Δεν είναι δα και πυρηνική φυσική.

Υπάρχουν πολλοί καρποί της φύσης που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω και πολλοί διαφορετικοί τρόποι παρασκευής, αλλά προς το παρόν περιορίζομαι σε μαρμελάδες και ζελέ. Κάθε επιχείρηση πρέπει να εστιάζει σε κάτι. Το σήμα κατατεθέν μου είναι ένα σχέδιο με ψάθες, που βάζω σε κάθε ετικέτα. Είμαι σίγουρη ότι δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος που συνδυάζει ρίζα ψάθας με μύρτιλα για να φτιάξει ζελέ. Δεν βάζω πολύ, μόνο όσο χρειάζεται για να δικαιολογήσω την προσθήκη της ψάθας στο όνομα. Όταν ήμουν μικρή, οι νεαροί βλαστοί της ψάθας ήταν το αγαπημένο μου λαχανικό. Κι ακόμα είναι. Κάθε άνοιξη πετάω τις γαλότσες μου μαζί μ' ένα πλεκτό καλάθι στην καρότσα του αγροτικού μου και ξεκινάω για τους βάλτους νότια από την περιοχή μας. Ο Στίβεν και τα κορίτσια ούτε που τα αγγίζουν, αλλά τον Στίβεν δεν τον νοιάζει που τα μαγειρεύω, αρκεί να φτιάχνω αρκετά για μένα. Αν βράσετε τις κορυφές τους για λίγα λεπτά σε αλατισμένο νερό, θα έχετε ένα από τα νοστιμότερα λαχανικά. Η υφή τους είναι λίγο στεγνή και αλευρώδης, γι' αυτό εγώ τις τρώω με βούτυρο τώρα πια, παρόλο που ως παιδί δεν ήξερα φυσικά τι είναι το βούτυρο.

Τα μύρτιλα τα μαζεύω στις υλοτομημένες περιοχές νότια από το σπίτι μας. Κάποιες χρονιές η σοδειά των μύρτιλων είναι καλύτερη από άλλες. Τα μύρτιλα θέλουν πολύ ήλιο. Οι Ινδιάνοι συνήθιζαν να καίνε τη χαμηλή βλάστηση για να βελτιώνουν τη σοδειά. Πρέπει να παραδεχθώ ότι έχω μπει στον πειρασμό να το κάνω κι εγώ. Δεν είμαι η μόνη στην περιοχή που βγαίνει για να μαζέψει μύρτιλα όταν είναι η εποχή τους, που σημαίνει ότι οι εκτάσεις κοντά στα παλιά μονοπάτια των υλοτόμων αδειάζουν αρκετά γρήγορα. Αλλά δεν με πειράζει να ακολουθώ και απάτητες διαδρομές, δεν χάνομαι ποτέ. Μια φορά βρέθηκα τόσο μακριά στη μέση του πουθενά, που, όταν με είδε ένα ελικόπτερο του υπουργείου Φυσικών Πόρων, μου έκανε σινιάλο.

Αφού έπεισα τους υπεύθυνους ότι ήξερα πού ήμουν και τι έκανα, με άφησαν στην ησυχία μου.

«Έχει αρκετή ζέστη για σας σήμερα;» με ρωτάει ο Τζέισον καθώς σκύβει και παίρνει το πρώτο κουτί από τον ώμο μου.

Απαντάω μ' ένα μουγκρητό. Κάποτε δεν είχα ιδέα πώς να απαντήσω σε μια τέτοια ερώτηση. Η άποψή μου για τον καιρό δεν πρόκειται να τον αλλάξει, οπότε γιατί να ενδιαφέρεται κανείς για τη γνώμη μου; Τώρα ξέρω ότι δεν χρειάζεται να απαντήσω, ότι είναι απλώς ένα παράδειγμα αυτού που ο Στίβεν αποκαλεί «φιλική κουβεντούλα», συζήτηση για χάρη της συζήτησης, δυο λόγια για να γεμίσεις το κενό, χωρίς καμία σημασία ή αξία. Έτσι μιλούν αυτοί που δεν γνωρίζονται καλά μεταξύ τους. Ακόμα δεν έχω πειστεί γιατί είναι προτιμότερο από τη σιωπή.

Ο Τζέισον γελάει λες και του είπα το καλύτερο αστείο που έχει ακούσει όλη μέρα –ο Στίβεν επιμένει ότι αυτή είναι μια σωστή αντίδραση– κι ας μην έχω πει τίποτα αστείο. Όταν έφυγα από τους βάλτους, δυσκολεύτηκα πολύ με τους κανόνες συμπεριφοράς: Να χαιρετάς με χειραψία όταν γνωρίζεις κάποιον. Να μη σκαλίζεις τη μύτη σου. Να πηγαίνεις στο τέλος της ουράς. Να περιμένεις τη σειρά σου. Να σηκώνεις το χέρι όταν θέλεις να ρωτήσεις κάτι στην τάξη και ύστερα να περιμένεις να σου απευθύνει τον λόγο ο δάσκαλος προτού κάνεις την ερώτηση. Να μη ρεύεσαι ούτε να αφήνεις αέρια μπροστά σε άλλους. Όταν είσαι καλεσμένος στο σπίτι κάποιου, να ζητάς την άδεια για να χρησιμοποιήσεις την τουαλέτα. Ύστερα να θυμηθείς να πλύνεις τα χέρια σου και να τραβήξεις καζανάκι. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο συχνά ένιωθα ότι όλοι ήξεραν τι πρέπει να κάνουν σε κάθε περίπτωση εκτός από μένα. Και στο κάτω κάτω, ποιος επινοεί αυτούς τους κανόνες; Και γιατί πρέπει να τους ακολουθήσω; Και ποιες θα είναι οι συνέπειες αν δεν το κάνω;

Αφήνω το δεύτερο κουτί μπροστά στην αποθήκη και επιστρέφω στο αγροτικό για το τρίτο. Τρεις κούτες με είκοσι τέσσερα βαζάκια στην κάθε μία, συνολικά εβδομήντα δύο βαζάκια, που παραδίδονται κάθε δεκαπενθήμερο του Ιουνίου, του Ιουλίου και του Αυγούστου. Το κέρδος μου για κάθε κουτί είναι \$59.88, που σημαίνει ότι μέσα σ' ένα καλοκαίρι βγάζω περισσότερα από χίλια δολάρια μόνο από το Μάρκαμς. Δεν είναι κι άσχημα.

Όσο για το γεγονός ότι αφήνω τη Μαρί μόνη της στο αγροτικό ενώ κάνω τις παραδόσεις, ξέρω τι θα σκεφτόταν ο κόσμος αν το ήξερε. Ειδικά επειδή την αφήνω μόνη της με τα παράθυρα κατεβασμένα. Αλλά δεν σκοπεύω να την αφήσω με τα παράθυρα κλειστά. Ναι μεν έχω παρκάρει κάτω από ένα πεύκο και φυσάει ένα ελαφρύ αεράκι από τον κόλπο, αλλά η θερμοκρασία αγγίζει σχεδόν τους τριάντα βαθμούς όλη μέρα και ξέρω πόσο γρήγορα μπορεί ένα κλειστό αυτοκίνητο να γίνει φούρνος.

Όπως ξέρω και ότι εύκολα θα μπορούσε κάποιος να αρπάξει τη Μαρί μέσα από το ανοιχτό παράθυρο αν ήθελε. Όμως πριν από χρόνια πήρα την απόφαση να μη μεγαλώσω τις κόρες μου με τον φόβο ότι αυτό που συνέβη στη μητέρα μου μπορεί να συμβεί και σ' εκείνες.

Κάτι τελευταίο γι' αυτό το θέμα και δεν θα το συζητήσω άλλο. Είμαι σίγουρη ότι, αν κάποιος δυσανασχετεί με τον τρόπο που μεγαλώνω τις κόρες μου, δεν έχει ζήσει ποτέ στην Άνω Χερσόνησο του Μίσιγκαν. Αυτά είχα να πω.

ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ, η Μαρί η Ταχυδακτυλουργός έχει εξαφανιστεί. Πλησιάζω στο παράθυρο του συνοδηγού και κοιτάζω μέσα. Η Μαρί κάθεται στο δάπεδο και μασάει ένα περιτύλιγμα καραμέλας από σελοφάν, που βρήκε κάτω από το κάθισμα, λες

και είναι τσίχλα. Ανοίγω την πόρτα, της βγάζω το σελοφάν από το στόμα και το χώνω στην τσέπη μου. Ύστερα σκουπίζω τα δάχτυλά μου στο τζιν μου και την ξαναβάζω στο καθισματάκι της με τη ζώνη. Μια πεταλούδα μπαίνει μέσα από το παράθυρο και κάθεται στο ταμπλό πάνω σε κάτι που κολλάει. Η Μαρί χτυπάει παλαμάκια και γελάει. Χαμογελάω πλατιά. Δεν μπορώ να κρατηθώ. Το γέλιο της Μαρί είναι απολαυστικό· ένα τρανταχτό, πηγαίο γέλιο ικανοποίησης που δεν χορταίνω να ακούω. Όπως σε αυτά τα βιντεάκια που ανεβάζουν κάποιοι στο YouTube, με μωρά να γελούν ανεξέλεγκτα για ασήμαντα πράγματα, όπως ένα σκυλί που χοροπηδάει πάνω κάτω ή για κάποιον που σκίζει ένα χαρτί σε λωρίδες –κάπως έτσι είναι το γέλιο της Μαρί. Η Μαρί είναι σαν το αστραφτερό νερό, το χρυσαφί φως του ήλιου, το κάλεσμα της νυφόπαπιας που πετάει ψηλά.

Διώχνω την πεταλούδα και βάζω μπροστά το αγροτικό. Το σχολικό της Άιρις την αφήνει στο σπίτι μας στις τέσσερις και σαράντα πέντε. Συνήθως προσέχει ο Στίβεν τα κορίτσια όταν κάνω τις παραδόσεις, αλλά σήμερα θα γυρίσει αργά, γιατί δείχνει μια καινούρια σειρά φωτογραφιών με θέμα τους φάρους στον ιδιοκτήτη της γκαλερί που πουλάει τις φωτογραφίες του στο Σου. Το Σου Σεντ Μαρί¹, το οποίο προφέρεται «Σου» και όχι «Σαλτ», όπως το λένε συνήθως αυτοί που δεν ξέρουν, είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη στην Άνω Χερσόνησο. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει κάτι. Η γειτονική πόλη με το ίδιο όνομα στην καναδική πλευρά είναι πολύ μεγαλύτερη. Οι ντόπιοι και από τις δύο πλευρές του ποταμού Σεντ Μέρι αποκαλούν την πόλη τους «το Σου». Άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο έρχονται να επισκεφτούν το Σου Λοκς, τις δεξαμενές ανύψωσης, και να δουν τα πελώρια φορτηγά πλοία να περνούν φορτωμένα σιδηρομετάλλευμα. Είναι σημαντικός πόλος έλξης τουριστών.

¹ Σ.τ.Μ.: Sault Ste. Marie.

Παραδίδω την τελευταία κούτα με ποικιλία μαρμελάδων στο μαγαζί με σουβενίρ του Μουσείου Αχάτη και Ιστορίας της Γκίτσι Γκούμι² και ύστερα πηγαίνουμε με το αυτοκίνητο στο πάρκο της λίμνης. Μόλις βλέπει το νερό, η Μαρί αρχίζει να χτυπάει τα χέρια της πάνω κάτω. «Νε-νε, νε-νε.» Ξέρω ότι στην ηλικία της θα έπρεπε να λέει ολοκληρωμένες προτάσεις. Εδώ και έναν χρόνο την πηγαίνουμε μία φορά τον μήνα στο Μαρ-κέτ, σ' έναν ειδικό αναπτυξιολόγο, αλλά μέχρι στιγμής αυτό είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει.

Περνάμε την επόμενη ώρα στην όχθη της λίμνης. Η Μαρί κάθεται δίπλα μου, πάνω στο ζεστό χαλίκι, και, για να ξεπεράσει την ενόχληση που της προξενεί ο τραπεζίτης που έχει αρχίσει να βγαίνει, μασουλάει ένα κομμάτι ξεβρασμένου ξύλου, που της ξέπλυνε στη λίμνη. Κάνει ζέστη και δεν φυσάει. Η λίμνη είναι γαλήνια, τα κύματα παφλάζουν απαλά, όπως το νερό στην μπανιέρα. Ύστερα από λίγο βγάζουμε τα σανδάλια μας και τσαλαβουτάμε στο νερό πιτσιλώνοντας η μία την άλλη για να δροσιστούμε. Η λίμνη Σουπίριου είναι η μεγαλύτερη και η πιο βαθιά από τις Μεγάλες Λίμνες, γι' αυτό το νερό δεν ζεσταίνεται ποτέ. Βέβαια, μια μέρα σαν κι αυτή ποιος θα το ήθελε ζεστό;

Ξαπλώνω ανάσκελα και στηρίζομαι στους αγκώνες μου. Οι πέτρες είναι ζεστές. Με τη θερμοκρασία που έχει σήμερα, δυσκολεύεται να πιστέψεις πως, όταν πριν από κάνα δυο εβδομάδες ο Στίβεν κι εγώ φέραμε την Άιρις και τη Μαρί σ' αυτό ακριβώς το σημείο για να δούμε τη βροχή των Περσειδων, χρειαζόμασταν σλίπινγκ μπαγκ και μπουφάν. Ο Στίβεν το θεώρησε υπερβολή όταν τα φόρτωνα στο πορτμπαγκάζ του Cherokee, αλλά βέβαια δεν είχε ιδέα πόσο κρύο έχει στη λίμνη μετά τη δύση του ήλιου. Στριμωχτήκαμε και οι τέσσερις σ' ένα

² Σ.τ.Μ.: Gitche Gumee, ονομασία που είχαν δώσει οι Ινδιάνοι Οτζίμπουε στη λίμνη Σουπίριου και σημαίνει «μεγάλη θάλασσα».

διπλό σλίπινγκ μπαγκ και ξαπλώσαμε στην άμμο κοιτάζοντας τον ουρανό. Η Άιρις μέτρησε είκοσι τρία πεφταστέρια και έκανε μια ευχή με κάθε ένα που έβλεπε, ενώ τη Μαρί την πήρε ο ύπνος και έχασε σχεδόν όλο το θέαμα. Θα ξανάρθουμε σε κάνα δυο εβδομάδες να δούμε το Βόρειο Σέλας.

Ανακάθομαι και κοιτάζω το ρολόι μου. Ακόμα και τώρα, μου είναι δύσκολο να βρίσκομαι κάπου μια συγκεκριμένη ώρα. Όταν ένας άνθρωπος μεγαλώνει κοντά στη φύση, όπως εγώ, η φύση είναι αυτή που του υπαγορεύει τι θα κάνει και πότε. Δεν μας απασχολούσε ποτέ η ώρα. Δεν υπήρχε λόγος. Ήμασταν συντονισμένοι με το περιβάλλον όπως τα πουλιά, τα έντομα και τα ζώα, με τους ίδιους σιρκαδιανούς ρυθμούς. Οι αναμνήσεις μου είναι συνδεδεμένες με τις εποχές. Δεν μπορώ πάντα να θυμηθώ πόσων χρόνων ήμουν όταν συνέβη ένα συγκεκριμένο γεγονός, ξέρω όμως ποια εποχή του χρόνου ήταν.

Τώρα ξέρω ότι για τους περισσότερους ανθρώπους το ημερολογιακό έτος ξεκινάει την 1η Ιανουαρίου. Στους βάλτους, όμως, ο Ιανουάριος δεν ξεχώριζε από τον Δεκέμβριο, τον Φεβρουάριο ή τον Μάρτιο. Η δική μας χρονιά ξεκινούσε την άνοιξη, την πρώτη μέρα που άνθιζαν οι κάλθες. Οι κάλθες είναι μεγάλα, θαμνώδη φυτά με διάμετρο πάνω από μισό μέτρο, το καθένα καλυμμένο με εκατοντάδες κατακίτρινα άνθη πλάτους περίπου δυόμισι εκατοστών. Κι άλλα λουλούδια ανθίζουν την άνοιξη, όπως η μπλε ίριδα και τα άνθη των αγρωστωδών, όμως οι κάλθες είναι τόσο πλούσιες σε άνθη, που τίποτα δεν συγκρίνεται με αυτό το εκπληκτικό, κίτρινο χαλί. Κάθε χρόνο ο πατέρας μου φορούσε τις γαλότσες του και έβγαινε στον βάλτο για να βγάλει μία από το χώμα. Έπειτα την έβαζε σε μια παλιά, γαλβανιζέ λεκάνη μισογεμισμένη με νερό και την άφηνε στο πίσω μέρος του σπιτιού, όπου έλαμπε, λες και μας είχε φέρει τον ήλιο.

Κάποτε ήθελα να με λένε Μάριγκολντ³. Αλλά πρέπει να αρκεστώ στο Χελείνα, που πολλές φορές πρέπει να εξηγήσω πώς προφέρεται: «Χε-ΛΕΪ-να.» Ήταν επιλογή του πατέρα μου, όπως και πολλά άλλα πράγματα.

Ο ΗΛΙΟΣ ΠΕΦΤΕΙ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ και μας θυμίζει ότι είναι ώρα να φύγουμε. Κοιτάζω το ρολόι και διαπιστώνω με τρόμο ότι το βιολογικό μου ρολόι δεν συμβαδίζει με αυτό που φοράω στο χέρι μου. Παίρνω βιαστικά τη Μαρί, αρπάζω τα σανδάλια μας και τρέχω στο αγροτικό. Η Μαρί στριγκλίζει καθώς της βάζω τη ζώνη. Δεν είναι ότι δεν δείχνω κατανόηση. Κι εγώ θα ήθελα να μείνω κι άλλο. Πηγαίνω γρήγορα στη θέση του οδηγού και γυρίζω το κλειδί. Το ρολόι του ταμπλό λέει 4:37. Μπορεί και να προλάβω. Με δυσκολία.

Βγαίνω βιαστικά από το πάρκινγκ και κατευθύνομαι νότια στον Μ-77, οδηγώντας όσο πιο γρήγορα τολμάω. Δεν κυκλοφορούν πολλά περιπολικά στην περιοχή, αλλά οι αστυνομικοί που περιπολούν σ' αυτόν τον δρόμο δεν έχουν και πολλά να κάνουν πέρα από το να δίνουν κλήσεις για υπερβολική ταχύτητα. Αντιλαμβάνομαι την ειρωνεία της κατάστασής μου. Υπερβαίνω το όριο ταχύτητας, επειδή έχω αργήσει. Αν όμως με σταματήσουν για την υπέρβαση του ορίου ταχύτητας, θα αργήσω ακόμα περισσότερο.

Καθώς οδηγώ, η Μαρί χαλάει τον κόσμο. Κλοτσάει ολόγυρα και η άμμος πετάγεται παντού μέσα στο αυτοκίνητο, το ποτηράκι πέφτει πάνω στο παρμπρίζ και από τη μύτη της τρέχουν μύξες. Η δεσποινίδα Μάριγκολντ Πελτιέρ δεν είναι στα κέφια της. Αυτή τη στιγμή ούτε εγώ είμαι.

³ Σ.τ.Μ.: Από το φυτό marsh marigold (κάλθα η ελοχαρίς).

Βάζω στο ραδιόφωνο τον δημόσιο ραδιοφωνικό σταθμό του Πανεπιστημίου του Βόρειου Μίσιγκαν στο Μαρκέτ, με την ελπίδα ότι η μουσική θα της αποσπάσει την προσοχή –ή έστω θα καλύψει τη φασαρία. Δεν είμαι λάτρης της κλασικής μουσικής, αλλά αυτός είναι ο μόνος σταθμός που πιάνει καλά.

Αντί για μουσική ακούω μια έκτακτη είδηση: «... απόδραση κρατουμένου... απαγωγέας ανηλίκου... Μαρκέτ...»

«Κάτσε ήσυχη», φωνάζω και δυναμώνω την ένταση.

«Εθνικό Καταφύγιο Άγριας Ζωής του Σέني... οπλισμένος και επικίνδυνος... αποφύγετε την περιοχή.» Μόνο αυτά καταφέρνω να ακούσω στην αρχή.

Πρέπει να ακούσω κι άλλα. Το καταφύγιο απέχει λιγότερο από πενήντα χιλιόμετρα από το σπίτι μας. «Μαρί, σταμάτα!»

Η Μαρί ησυχάζει ανοιγοκλείνοντας τα μάτια για να συγκρατήσει τα δάκρυα. Η είδηση μεταδίδεται ξανά:

«Επαναλαμβάνουμε, η πολιτειακή αστυνομία αναφέρει ότι κρατούμενος που εξέτιε ποινή ισόβιας κάθειρξης χωρίς αναστολή για απαγωγή ανηλίκου, βιασμό και φόνο δραπέτευσε από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας στο Μαρκέτ του Μίσιγκαν. Πιστεύεται ότι σκότωσε δύο φρουρούς κατά τη διάρκεια μεταφοράς του από τη φυλακή και δραπέτευσε καταφεύγοντας στο Εθνικό Καταφύγιο Άγριας Ζωής του Σέني, νότια του Μ-28. Οι ακροατές πρέπει να γνωρίζουν ότι ο κρατούμενος είναι οπλισμένος και επικίνδυνος. ΜΗΝ πλησιάζετε στην περιοχή, επαναλαμβάνουμε, ΜΗΝ πλησιάζετε. Αν δείτε κάτι ύποπτο, καλέστε αμέσως την αστυνομία. Ο κρατούμενος, Τζέικομπ Χόλμπρουκ, είχε καταδικαστεί για την απαγωγή ενός κοριτσιού, το οποίο κράτησε αιχμάλωτο για περισσότερα από δεκατέσσερα χρόνια, σε μια πολύκροτη υπόθεση που απασχόλησε ολόκληρη τη χώρα...»

Η καρδιά μου σταματάει. Δεν βλέπω. Δεν αναπνέω. Δεν ακούω τίποτα πέρα από το αίμα που βουίζει στα αυτιά μου.

Κόβω ταχύτητα και σταματάω προσεκτικά στη βοηθητική λωρίδα. Το χέρι μου τρέμει καθώς σκύβω για να κλείσω το ραδιόφωνο.

Ο Τζέικομπ Χόλμπρουκ απέδρασε. Ο βασιλιάς του βάλτου. Ο πατέρας μου.

Κι εγώ είμαι αυτή που τον έκλεισε κάποτε στη φυλακή.

Η Χελείνα έχει έναν σύζυγο που την αγαπάει και δύο αξιολάτρευτες κόρες, αλλά κρύβει ένα σκοτεινό μυστικό: είναι ο καρπός της ανίερης ένωσης μιας έφηβης και του βιαστή απαγωγέα της. Πριν από σχεδόν τριάντα χρόνια, ο πατέρας της είχε σύρει το δεκαεπτάχρονο θύμα του σε μια απομονωμένη καλύβα στους βαλτότοπους του Μίσιγκαν και δύο χρόνια αργότερα γεννήθηκε η Χελείνα, που έμαθε να αγαπάει τη φύση, το ψάρεμα, την ιχνηλασία και το κυνήγι, και λάτρευε απεριόριστα τον πατέρα της –μέχρι την ημέρα που ανακάλυψε την άγρια, παρανοϊκή πλευρά του...

Πλέον έχει θάψει τόσο βαθιά το μυστικό της ώστε ούτε ο άντρας της γνωρίζει την αλήθεια. Όταν όμως ο πατέρας της σκοτώνει δύο δεσμοφύλακες, δραπετεύει από τη φυλακή και εξαφανίζεται στους βάλτους, η Χελείνα ξέρει πολύ καλά ότι το ανθρωποκυνηγτό της αστυνομίας δεν θα βγάλει πουθενά.

Μόνο ένα άτομο μπορεί να ξετρυπώσει και να συλλάβει τον διαβόητο «βασιλιά του βάλτου», επειδή μόνο ένα άτομο έχει εκπαιδευτεί από αυτόν: η κόρη του. Και η Χελείνα επιδίδεται σε ένα αγωνιώδες, σχεδόν ασθματικό κυνηγτό που εξελίσσεται σε σκληρό αγώνα επιβίωσης. Όμως, ποιος είναι ο κυνηγός και ποιος το θήραμα;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δουρακού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-834-7

9 789604 618347